

Краплини крові

Василь Еллан-Блакитний

КРАПЛИНИ КРОВІ

I

Я пишу червоним атраментом,
Атраментом червоним, як кров,
Про підвладність завірюхам-ментам,
Про щемляче-ніжну любов.

II

Каблучка-обручка, що стисла вам ручку,
У серце мені уп'ялась, мов гадючка...
Хтось інший спокійно цілує цю ручку...
Проклята! Проклята каблучка!..
Схилюся над вами. Торкнуся устами
Жартливого пасмечка кучерів чорних...
Торкнусь непомітно — й зомлію без тями:
А хто уночі вас пригорне?..
Дивлюся у очі глибокі. Я хочу
Кричати, ридати в одчаю:
Сміються ті очі... І плачуть ті очі...
Але — не для мене... Знаю...

III

Так безсило упали червоні кінці
Різнобарвної хустки з похилих рамен
На заломлені руки — мов крила
Закривавлені мертвого птаха.
Поцілунок (такий непотрібний)
Ліг на м'які покірні уста
(Мов зів'ялий пожовклий листок
На холодну, мертвіючу землю)...
Не здригнулась. Очей не звела.
Скам'яніла. Ні слова, ні звуку...
— Ха-ха-ха...— Це остання любов

I найперший її поцілунок.

IV

Ти вже не можеш бути сестрою,
Коханкою — не хочеш бути...
Лякаюся думки, що все було грою,
Що треба буде забути.

V

Коротке слово "прощайте"
На клаптику папірця.
— А ви знаєте,
Як отим протинають серця?

Чи тремтіло, чи ні срібне перце,
А смерть — вже у серці гадюкою.
Завтра сокирки застукують:
— Хто вмер це?.. Хто вмер це?
Хто вмер це?..—
В дзвіниці питають: "Яке брать
Покривало — чорне чи з маками?"
Закутають марам їх ребра
Старим, свічечками заплаканим.
Ліниво лизне мідні мури
Важке серце надбитого дзвону.
Не збиваючись з низького тону,
Бурмотітиме піп похмурий,
І співатимуть щось про безвіччя...
Хтось, юнак, для себе непомітну,
На спокійне, холодне обличчя
Кине погляду квітку блакитну...
Поплює на долоні грабар,
Візьме заступ до рук звичним рухом,
Спершу — чітко, а потім — глухо
Яма озветься: тр-рах-б-бах-ах...
І кінець. Тільки ви одна знаєте,
Яку б можна зробити примітку
Про коротке, одрубне "прощайте"
На клаптику шкільного зшитку.

VI

...Притисну до серця любов свою. Мовлю:
— Ну, не плач-бо... Ну, будь же спокійненька...
Та де ж бо ти бачила, щоби плакали кров'ю
Рани на тілі покійника?..—
Помилилась. Не любить... Прости їй,
Завели її мрії рожеві:
Королевича малювали їй мрії.
— Ну, а ти хіба королевич?
Ну, а ти — кострубатий і чорний,—
Кочегар чи молотобоець,—
Твоє діло — пекельне горно,
І залізо дружить з тобою...

Чернігів, 1915 р.